

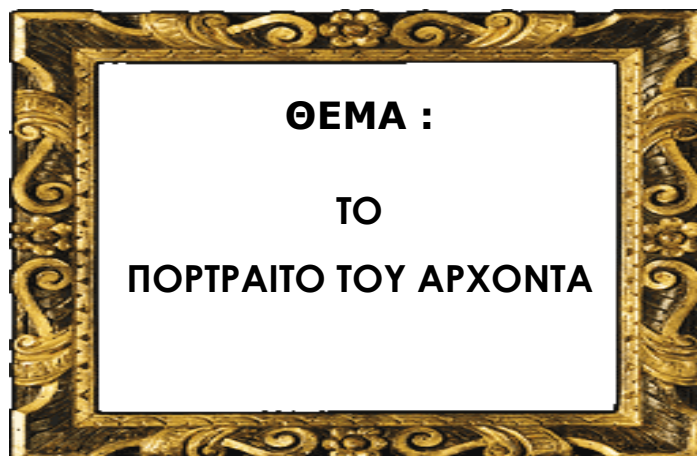
Δημοτικά Θέματα Παπάγου

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΠΑΠΑΓΟΥ

« Η άλλη άποψη »

---

*Του Αντγου ε.α. Καρακώστα Αθαν.
Δημοτικού Συμβούλου Παπάγου*

Συνεπής στην υπόσχεσή μου να παρεμβαίνω με διάφορα θέματα που επηρεάζουν γενικότερα ή και ειδικότερα τη ζωή μιας δημοτικής κοινωνίας όπως και η δική μας, επέλεξα αυτή τη φορά ένα παλαιότερο κείμενό μου το οποίο είχε δημοσιευθεί και στο περιοδικό «ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ» του Συνδέσμου Επιτελών Εθνικής Αμύνης.

Κίνητρό μου και πάλι, η πρόκληση ενδιαφέροντος και προβληματισμού για τις επιλογές των ανθρώπων που φροντίζουν τις «καλύτερες ημέρες μας». Λοιπόν:

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ

Θεωρώ σκόπιμο πριν προχωρήσω στην ανάπτυξη του θέματος, να δώσω κατά τη δική μου αντίληψη, τον ορισμό της έννοιας «**άρχοντας**», ώστε να υπάρχει στη συνέχεια κάποια κοινή αφετηρία για όλους μας.

Κατ' αρχήν η έννοια αυτή χρησιμοποιείται ευρύτατα σε διάφορες περιπτώσεις, πάντοτε όμως για να αποδώσει εξέχοντα χαρακτηριστικά σε ένα άτομο που εκπροσωπεί μία ομάδα.

Για την ανάγκη λοιπόν της παρούσης παρέμβασής μου, ως «**άρχοντας**» ορίζεται ο άνθρωπος εκείνος που επιφορτίζεται με το έργο της ευθύνης ενός «συνόλου» και έχει προφανή και κύριο σκοπό την ανύψωση του επιπέδου ζωής των συνανθρώπων του τόσο στον ηθικό-πνευματικό τομέα, όσο και στον υλικό.

Σ' αυτό το σημείο, θέλω επίσης να προκαταλάβω τις γυναίκες αναγνώστριες, δηλώνοντας ότι όλες οι απόψεις που θα ακολουθήσουν, ισχύουν φυσικά και χωρίς διάκριση και για την **αρχόντισσα γυναίκα**.

Έτσι, σχετικά με τον ηθικό-πνευματικό τομέα, μέτρο αξιολόγησης του άρχοντα πρέπει να είναι **το αίσθημα υπερηφάνειας** που θα νοιώθουν τα άτομα για αυτόν, ανάλογα με τον τρόπο και το βαθμό στον οποίο θα καλλιεργούνται εκ μέρους του οι πάσης φύσεως αρετές, η πνευματικότητα, ο πολιτισμός, οι τέχνες κ.λ.π.

Ως προς τον υλικό τομέα, κι' εδώ το κριτήριο κατά την άποψή μου πάντα, πρέπει να είναι η **καλύτερη δυνατή αξιοποίηση** της συμμετοχής των ανθρώπων στην παραγωγική διαδικασία, αλλά και η εκμετάλλευση των υπολοίπων πόρων και αγαθών, από τον άρχοντά τους, με ιδιαίτερη βέβαια αναφορά, στο σεβασμό που αυτός θα δείχνει για το περιβάλλον και τη φύση γενικότερα.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, θα αποτολμήσω να σκιαγραφήσω, με τη δική μου «αισθητική», το πορτραίτο του άρχοντα ο οποίος από την ηγετική του θέση αγωνίζεται να επιτύχει το καλύτερο δυνατό για **τους πολλούς**.

Από **Θεού άρξασθαι**, λοιπόν, γι' αυτό και τον άρχοντα θα τον έβλεπα να είναι **συνειδητά πιστός** και μάλιστα **ασκούμενος**. Νομίζω είναι το άπαν, αφού και μόνη η πίστις του στο **Θεό** θα του εξασφαλίζει την καλή μαρτυρία ότι, τόσο η ύπαρξή του όσο και ειδικότερα η εξουσία που έχει επί των άλλων, **οφείλεται** κατ' αρχήν σ' **ΕΚΕΙΝΟΝ** και όχι στον ίδιο, ως δήθεν «αυθύπαρκτη οντότητα».

Αν θεωρούσαμε π.χ. το «**άρχειν**» ως χάρισμα δοσμένο από το Θεό σε κάποιον, δεν σημαίνει ότι αυτός θα κάνει και καλή χρήση του χαρίσματος προς όφελος των πολλών.

Ο πιστός όμως άρχων σίγουρα θα είναι **ταπεινός** και **μετριόφρων**, με σωστή δηλαδή αντίληψη για το πεπερασμένο των ικανοτήτων του και οπωσδήποτε **αγαθός** (με την έννοια δηλαδή της καλοσύνης ψυχής) στις σχέσεις του με τους ανθρώπους.

Οι αρετές αυτές για τον άρχοντα των δικών μου ματιών, θα μπορούσαν να θεωρηθούν **θεμελιώδεις**.

Στη συνέχεια, η ολοκλήρωση του πορτραίτου του άρχοντα, θα ακολουθήσει μία όχι κατ' ανάγκη, ιεραρχική παράθεση των χαρακτηριστικών του, αφού κάτι τέτοιο θα παρέσυρε ενδεχομένως τον αναγνώστη σε μία κριτική διαφορετικής ίσως κατατάξεώς τους, που δεν είναι το ζητούμενο, δεδομένου ότι η δικιά μου προσοχή εστιάζεται στην εικόνα του άρχοντα, η οποία πάνω από όλα πρέπει να είναι **ανθρώπινη**.

Ξεκινώντας από τη **νοημοσύνη**, ως έμφυτη ιδιότητα, θα πρέπει κατά την άποψή μου, αυτή να είναι το ολιγότερο **άνω του μέσου όρου** και αυτό διότι η ευφυΐα είναι μεν ευπρόσδεκτη και απαραίτητο στοιχείο-κριτήριο, χωρίς όμως να σημαίνει κιόλας ότι βοηθά και από μόνη της στην ανάπτυξη αρετών που είναι πολύ πιο χρήσιμες για τον άρχοντα στην επιτέλεση του έργου ευθύνης για τους συνανθρώπους του.

Σε αντίθεση με την νοημοσύνη-εξυπνάδα, με τη οποία ο καθένας μας προικίζεται σε κάποιο βαθμό που τον ακολουθεί στη ζωή του, η **συναισθηματική νοημοσύνη** είναι ένα σημαντικό επίσης χαρακτηριστικό το οποίο όμως μπορεί να αναπτυχθεί κατά τη διάρκεια του βίου μας.

Η δεύτερη αυτή νοημοσύνη έχει να κάνει με το βαθμό που ο κάθε άνθρωπος γνωρίζει τον εαυτό του, ελέγχει τις παρορμήσεις του, προσαρμόζεται κοινωνικά και το κυριότερο κατανοεί και σέβεται τις έννοιες και τη διαφορετικότητα των άλλων.

Απλό; Ίσως όχι και τόσο! Να γιατί το δικό μου άρχοντα θα τον ήθελα απλά να είναι **έξυπνος** αλλά **συναισθηματικά ευφυής!**

Ένα άλλο χαρακτηριστικό είναι η **εμπειρία**, κάτι που μας οδηγεί συνειρμικά στην ηλικία, αυτή δηλαδή που θα ήταν αρκετή στον άρχοντα για να υλοποιήσει, σε κάποιο έστω επίπεδο, αυτό που σοφά έλεγαν και οι αρχαίοι: «Άρχεσθαι μαθών άρχειν επιστήσαι» και ακόμη επειδή, η ύπαρξη υπόβαθρου εμπειριών είναι ένας σπουδαίος παράγοντας που διευκολύνει στην καλύτερη αντιμετώπιση των δυσκολιών που καλείται ο άρχοντας να υπερνικήσει.

Επόμενο στοιχείο του πορτραίτου η **μόρφωση**, όχι όμως αυτή που πιστοποιείται μόνο με πτυχία, αλλά εκείνη που ολοκληρώνει τον άνθρωπο μέσα από την ενασχόληση και καλλιέργεια **ήθους και αρχών**, με τα οποία και μόνο μεγιστοποιούνται εποικοδομητικά οι οποιοσδήποτε άλλες γνώσεις.

Με άλλα λόγια, φαντάζομαι τον άρχοντα ως ένα **πνευματικά εξελιγμένο άτομο** που θα καθιερώνεται μέσα από την **πειθαρχία** του, την **υπεροχή** του αλλά και την **αγάπη** του για τον κόσμο.

Συνεχίζοντας με την **ειλικρίνεια**, και κατ' επέκταση τη συνέπεια λόγων και πράξεων του άρχοντα, νομίζω πως αυτή φανερώνει έναν άνθρωπο πρώτα-πρώτα **ψυχικά υγιή, ηθικό** αλλά και **έντιμο**.

Η αρετή αυτή είναι βασική ηθική υποχρέωση αλλά και σαφής ένδειξη της εξυπνάδας του, αφού μέσω αυτής κερδίζει αποδοχή και υποστήριξη χωρίς να χρειάζεται να καταφεύγει σε υπεκφυγές, μία αρετή (η ειλικρίνεια δηλ.) που πραγματικά την έχουν ανάγκη οι άνθρωποι για να στηρίξουν τις τύχες τους σε κάποιον.

Η δική μου θεώρηση για τον άρχοντα τον θέλει ακόμη, **ευγενή** στη συμπεριφορά άρα και **προσηνή**, με εμφανή τη αίσθηση **του λαϊκού πνεύματος (χιούμορ)**, λάτρη του **αυτονόητου**, επομένως **πραγματιστή** (ρεαλιστή), **ευαίσθητο** όσο χρειάζεται κάθε φορά για να μη θεωρείται αδιάφορος, άστοργος, υπερόπτης κ.τ.τ., **τολμηρό** με την έννοια της θαρραλέας τιμιότητας ώστε να μη χάνονται ευκαιρίες («Τοις τολμώσιν η τύχη»), **διαλεκτικό** στις σχέσεις του, χωρίς όμως να απομακρύνεται από τις αρχές του, **ευθύ** και **υγιώς επίμονο** (όχι άκαμπτο), **ανήσυχο** όσο πρέπει για να προλαβαίνει τα γεγονότα και τις εξελίξεις, **δίκαιο, φιλότεχνο**, αλλά και με προσφιλείς προσωπικές ενασχολήσεις.

Ειδικά για τις τέχνες, έχουν να μας διδάξουν τόσα πολλά και κυρίως είναι αυτές που μας απαλύνουν και εξευγενίζουν τις ψυχές, ώστε μέσα και από μια τέτοια αίσθηση να μεγιστοποιούμε το θαυμασμό μας **για το μεγαλείο της φύσης** (δικής μας και σύμπαντος) και να γινόμαστε έτσι όλο και περισσότερο αισιόδοξοι.

Δεν πρέπει λοιπόν ο άρχοντάς μας να αποπνέει αυτή την **ευωδιά** της **αισιοδοξίας**; Εγώ λέω ναι !

Στέκομαι ιδιαίτερα στην έννοια του **οραματιστή** που πρέπει να κοσμεί το χαρακτήρα του άρχοντα, εκείνου δηλ. του οποίου ο ορίζοντας των λόγων και πράξεων είναι πολύ πιο μακρύς από το χρόνο της ενεργού του θητείας, ένα γεγονός άλλωστε που θα τον επιβεβαιώνει διαχρονικά, ακόμη και μετά τη δράση ή και τη ζωή του.

Εκείνον τον «πρώτο» που είναι **θεσμο-φύλακας** αλλά συγχρόνως και **θεσμο-θέτης**.

Ας πάρουμε για παράδειγμα έναν Πατέρα ή μια Μάνα, ένα Δήμαρχο, ή έναν Κυβερνήτη, κάποιον τέλος πάντων, που ήταν ή είναι «μπροστά» κατά τον ορισμό που δόθηκε στην αρχή και ας εξετάσουμε τη διαδρομή του/της, κυρίως όμως «το επέκεινα» της ενεργού του/της δράσεως.

Άρχοντας ή αρχόντισσα, για μένα, είναι αυτός/ή που αφήνει κάτι για τους επερχόμενους, ακριβώς **γιατί έζησε και ζει με ευθύνη** για τους πολλούς και όχι μόνο ή περισσότερο για τον εαυτό του/της ή μιας μικρής «ημέτερης» ομάδας.

Σε άμεση συνάρτηση με την «ευθύνη για τους πολλούς», όπως παραπάνω ειπώθηκε, πρέπει νομίζω να τονισθεί ιδιαίτερα και ο **παιδευτικός** χαρακτήρας του άρχοντα, ο οποίος μέσα από το παράδειγμά του αλλά και την υπομονετική του διδασκαλία, θα προσπαθεί συνεχώς **να μεταφυτεύει τις εμπειρίες και αρετές του** στα γόνιμα άτομα που θα τον διαδεχθούν ή και τ' άλλα που από μόνα τους θα πάρουν άλλους δρόμους προκοπής, εξ ίσου μεγάλους.

Η **εμφάνιση**, παίζει άρα ρόλο και σε ποιο βαθμό; Σίγουρα επηρεάζει, χωρίς κατ' ανάγκη να είναι απαραίτητο στοιχείο για ν' αναδειχθεί κάποιος άρχοντας στο χώρο του.

Άλλωστε, είναι η ομορφιά της ψυχής εκείνη που σαγηνεύει τους άλλους και η οποία μπορεί να υπάρχει και χωρίς τα εξωτερικά ελκυστικά χαρακτηριστικά κάποιου ατόμου.

Και με τα **πάθη** και **ελαττώματα**; Τι γίνεται; Υπάρχει άνθρωπος χωρίς τέτοια; Όχι βέβαια! Και ο άρχοντας; Δεν θα έχει; Μα ναι! Όχι όμως πολλά, ούτε από εκείνα που **επηρεάζουν ή ενοχλούν** τη ζωή των άλλων, σε κάθε επίπεδο.

Πολύ παραστατικά, αξίζει να αναφερθώ στα λόγια ενός συγγραφέα που άκουσα να λέει πως μεταξύ **ενός πάθους που δεν ενοχλεί** και μιας **ανυπόφορης «αρετής»**, καλύτερο είναι το πρώτο.

Έφθασα στο τέλος της προσπάθειάς μου, με σκόπιμη την επιλογή να ολοκληρώσω την εικόνα με τα ελαττώματα και πάθη, επειδή όπως και ενδιάμεσα ανέφερα, αυτό που έπρεπε να αποδοθεί ανάγλυφα ήταν **το πορτραίτο ενός άρχοντα** να μοιάζει πάνω απ' όλα με **άνθρωπο**.

Κλείνοντας, θα ήθελα ακόμη να επισημάνω ότι η περιγραφή και σκιαγράφηση ενός «πορτραίτου», έχει προφανώς πάντα την υποκειμενικότητα αυτού που το αποτολμά, γι' αυτό και το τελευταίο πράγμα που θα επιζητούσα είναι η αποδοχή του από τους αναγνώστες. Επαφίεμαι, λοιπόν, στην κριτική τους και μακάρι να μπορούσα να συγκεντρώσω τα αποτελέσματά της, ώστε να μάθαινα κι' εγώ κάτι περισσότερο μέσα από αυτό μου το τόλμημα. Σας ευχαριστώ.

Καρακώστας Αθανάσιος – Δημοτικός Σύμβουλος, τηλ 210 651 0807